

Draga lunda, taka lundaegg

Teir kundu fáa eini 100 egg í part í hesum ymiskum plássunum, tá ið grunt var. Tey smakkaðu væl, lundaeggini, tá tey vóru nýggj og nývorpin. Men tá tað liður út og kemur í unga, so blivur tað ikki brúkt.

Teir gjørdu heilt nógv av at draga lunda og kundu draga í túsundavis. Teir drógu ikki hvørt plássíð meira enn annaðhvørt ár. Drógu teir í fjór, so varð ikki drigið í ár. Men tað kundi vera okkurt pláss í Bjørgunum, teir drógu árið eftir, sum ikki var fleygapláss, tí tað darvaði lundafleyggina at draga á hvørjum ári, og tað misfórst altíð nakað, tá man dró. Tað brotnaði altíð nakað av eggum.

Lomvigafleyggi

Tað var ikki veitt nógv av øðrum fugli enn lunda. Tað kundi vera onkur túrur, man gjørdi at fleyga lomvigar. Eg minnst, at einaferð fóru Ívar, bróðir, og eg niðan á Skarð at fleyga lomvigar, og vit fingi 150 bara eina lotu.

Vit fóru niður á eina rók. Hon er breið og sløtt at ganga eftir, og so rukku vit upp við stong á hesar ymisk pallarnar. Ikki vóru vit í stand til at lesa okkum upp aftur, men so funnu vit uppá, aðrenn vit fóru, at hava ein blokk við okkum, tí boð høvdu vit nógv. Tað bar so illa til hjá bara øðrum at fara niður, tað var betur, tað vóru báðir, og so fóru vit niður. Men har er tað ikki meira enn 20—25 favnar niður. So bundu vit henda blokkin akkurát í upsini, og drógu ein klænari enda út í har, men hann var sterkur, og so høvdu vit eina ordiliga línu eisini, og góvu okkum sjálvum niður. Hildu okkum í hesa tjúkkku línuna, og so tá vit komu til hina, høvdu vit hana tvørtur um miðjuna. Tað fór ígjøgnum blokkin, og tað gekk væl.

So komu vit niður á rókina, og tá vit vóru lidnir at fáa hesar — eg haldi tað vóru um 200, vit høvdu fingið — so tímdu vit ikki at fáa meir, tí tað var nóg nógv.

So fóru vit at royndu at fáa hetta upp aftur. Ívar bant á seg, og eg taljaði hann upp. Tað gekk uppá stás. Hetta gekk so grúuliga leingi hjá okkum at fáa fuglin upp, tí tað var eitt so tungt tak hjá honum at taka teir upp um upsina, tá teir komu heilt upp undir. Hann mátti halda sær við aðrari hondini og taka teir við hinari hondini, og so kundi tað vera tað, at eg hevði bundið nakað nógv uppi við hvørt. Men nokk var tað. Tað gekst væl hjá okkum, men tá vit vóru lidnir, vóru vit so fyrilagstir. Ívar helt, at tað var nógv betri at kasta allar út av, tí tað var nógv for strævið hjá mammu at fara at royta.

Men fuglurin kom so til hús í øllum góðum.

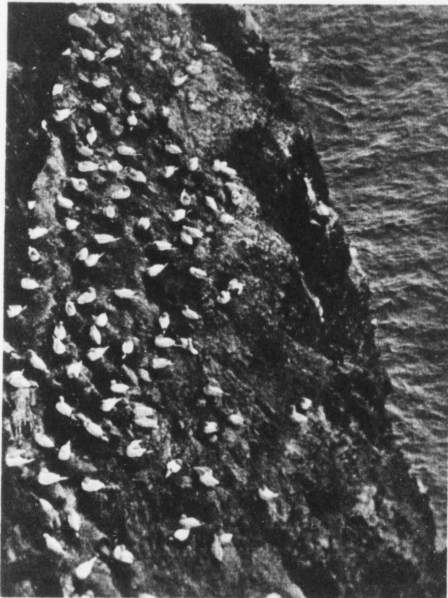
Eftir súluni

Tá teir fóru á drangarnar eftir súluni, fóru teir upp á Hólmin, upp á Bølið, teir kalla. So sat fólk har og helt í. Einir 10 manns ella meira fóru upp á steinin, og so settu teir á ein enda, ein uppstandara, tað teir vóru mentir, so fingi teir tað upp á drangin, og teir fingi tað á eina bestemta skorr á dranginum. Tá teir høvdu fingið tað har at liggja, sótu hinir á Hólminum og hildu ella lögdu um ein hæl eisini, og so koyrdu teir tað niður, og háláðu upp, háláðu henda klæna endan upp, inntil ein onnur lina var komin upp á drangin. Teir plagdu at hava ein blokk við einari skivu í, tí tað er nakað høgt og nakað ringt at lesa seg upp, og tað drógu teir upp undir so langt, sum teir fingi, og so hildu teir. So fór ein maður, og hann bant annan endan á seg, sum var úti í hesum blokkinum, og so háláði hann seg sjálvan upp eftir, til hann var á dranginum.

Hetta er tann hægri drangurin. Hann man vera umleið 40 favnar. Hvørt ár fóru teir fyrr, men ikki nú. Nú fara teir bara upp á tann lága. Har fáa teir 100 súlur.

Á Píkarsdrangi fingi teir einar hálvthundrað. Hann er spískari — minni í erva.

Á Flatadrangi fáa teir umleið 100 súlur nú, men fyrr áttu tær ikki meir enn sum á hálvum drangi-

num, tí ein bakur átti heiman fyri. Flatidrangur er eitt sindur smalar um miðjuna, og heiman fyri tað átti ein bakur á hvørjum ári, og súlurnar komu ikki til hansara. Tær komu ikki heim um har. Hann vardi allan tann hála drangin.

Einaferð, vit vóru til útróðrar, Andrias, pápi og eg, so sigur Andrias við pápa: Aleksandur, høvdu vit nú fingið bakin av dranginum. So blakaði hann livur út. Jú bakurin kemur, hann skjýtur, og bakurin liggur. Tað var í verpingartíðini. Nú bleiv bara ein bakur at siggja, tá vit róðu út fyri Stein-sund. Men tað var skjótt eftir tað, so vóru tveir aftur. Og tað bar so væl til, nakrar dagar aftaná, at Andrias skjeyt hendan, men tá hevði hann parað seg. So aftur nakrar dagar seinni fekk hann skotið tann triðja, og eingin er komin aftur síðani. Súlan fór tá at eiga eftir øllum dranginum alt fyri eitt. So nógv kann tað gera hvørjum øðrum fortred, fuglurin.

Á Hólminum tóku teir eisini súlur. Í hesum ymisku rókunum. Tær hava allar navn. Loftrók og Urðin, Nýggja plássíð, Gamla rókin, Norðasta Rókin, Rókin í Hyvni og aðrar. Tað hevur hvør rókin sitt navn. Tað vóru stuttligir túrar.

Tá ið man fór út á drangar, so mátti man endiliga hava eina flosku við. Tað hevði hvør ein tann einasti, sum fór fyrstu ferð eftir súluni út á drangar. Og tá ið tú fórt í Hólmin, so hevði tú eitt krov við fyrstu ferðina. Hvør maður, sum ikki hevði verið fyrr — tað kundu gott vera einir 5,

6—7, sum ikki høvdu verið fyrr — teir høvdu hvørt sitt krov við, og elsti maður, sum fór eftir súluni, hann býtti tað. Tað bleiv sundurskorið og býtt í millum menninar. Og tað var ikki nokk við tað. Ikki slappst tú longur enn niðan um rásina — ein rás gongur eftir Hólminum í erva, uppi á Hólminum, tvørtur eftir eggini har — og har niðan um sluppu teir ikki, sum ikki høvdu verið fyrr. So plagdu teir at liggja og beistast í snarinum. Snar bleiv gjørt á endan á linuni, og har máttu teir liggja. So plagdu teir, sum ikki høvdu verið fyrr, at skiftast at vera har alla náttina ígjøgnum. Teir skuldu ikki niðan um fyrstu ferðina. Og fyrstu ferðina, tú fórt niður á røkurnar, tá skuldi tú eisini hava eina flosku.

Tað munu vera einir 40 favnar niður á røkurnar. Súlulínan er nokk 50 favnar long, haldi eg. Men tað er gott — hampuligt — at koma niður. Menninir blivu koyrdir niður, og so bleiv linan uppdrigin, og teir vóru so eftir og drupu, til teir vóru lidnir. Hinir, sum høvdu koyrt teir niður, vóru ikki til taks eftir teimum beinan vegin. Teir fóru og sleptu niður á aðrar røkur, inntil fólk var farið á allar røkurnar. Men hvat gjørdi man tá — legði seg at sova iblant súlurnar. Og so uddi man í súlulúsum um morgunin, ja, sum eg veit ikki hvat. Tað var ein grúuligur standur.

Røkurnar eru nokkso breiðar. Tær eru einar triggjar favnar í hvussu er, tær flestu av teimum. Men so er mjógvar uppi í, sum eru ringir at ganga, tað vil siga í myrkri, tí tá er myrkt um Mikkjalsmessutíðina. Tað er tíðin, man var eftir súluni. Men tað veit eg ikki. Tað gekk altíð nokkso væl, tí tað vóru so vorðnir menn, sum høvdu verið fyrr.

Teir kundu fáa einar 800—900 súlur. Tær blivu so kastaðar av rókunum niður í sjógv. Batar lógu undir í neðra og hentaðu, men tað hendi seg ógvuliga oftani, at teir ikki kundu henta. Tað kundi koma brim, og so máttu teir draga upp, og tað gekk altíð meira enn ein dagur til tað. Tað var grúuliga strævið at draga upp og bera heim so nógv. Tað er ikki so nógv súla, ein maður kann bera. Einar tiggju súlur, tað er nóg tungt at bera úr Hólminum, tí tað er so illtugt at bera, og tað er tungt at ganga niðan ígjøgnum Lamba, tá man var illa svøntur, hevði vakt alla náttina og so framdeilis, og tuskaður til í berginum, sum man hevði slongst har.

800—900 súlur, tað plagdu teir sum sagt at fáa, tá teir fóru í góðari tíð. Men nú kundi tað vera, at veðrið tillagaði seg ikki — at teir fóru seinni — og tá kundi nakað vera farið.

Tær fara um Mikkjalsmessutíðina, í september mánað. Eftir hálvan, tá plagdu tær at fara. Um ta tíðina plagar man at fara eftir súluni. Ein góð súla vigar einar sekstan merkur.

